

Helena von Zweigbergk. Ån klappar hjärtan. Norstedts förlag.

Horoskopen i kvälls- och veckotidningar har ofta tre rubriker när de vill förutsäga vår framtid: Kärlek, Ekonomi och Hälsa. Det är våra tre existentiella giganter i tillvaron. De som kan ge livsöden glädje och trygghet, men som också är behäftade med oro och ovisshet. För kärlek, ekonomi och hälsa lovar aldrig något bestämt.

I Helena von Zweigbergks nya roman "Ån klappar hjärtan" möter läsaren tre systrar som brottas med var sin av dessa tillvarons osäkra storheter. De befinner sig mitt i livet. Vi blir bekanta med dem på storasystrer Astrid sons student, där hon för första gången på länge möter sonens biologiska pappa och tillika sin ungdoms kärlek. Dit kommer också mellansyster Sandra med ekonomiska problem kring sitt företag och lillasystem Lena som just tagit emot ett allvarligt cancerbesked.

"Vad är det som händer?" frågar sig Sandra oroligt. Livets trygga grundvalar rubbas för dem alla. Inget kommer längre att förbli som det varit tidigare. Om det sker på gott eller ont är en öppen fråga. Nu måste systrarna ta itu med de känslor och frustrationer de så länge burit med sig men fram tills nu trängt undan.

Relationen mellan syskon är minst lika komplicerad som den mellan förälder och barn och kärlekspar emellan. Helena von Zweigbergk låter systrarna brottas med sina livsöden, samtidigt som de mäter varandra med barndomens jämförande blickar.

Eftersom det här handlar om livets alla stora frågor är det en roman med ett digert innehåll. Men Helena von Zweigbergk kan detta med relationer utan att vara sig kantra till överdrivet elände eller påklistrad hoppfullhet. Berättelsen har djup och mycket hög trovärdighet. Det är så här vi är. Vår repertoar är aningen begränsad även om livet ger oss oväntade möjligheter.

Romanen slutar i en annan mer smärtsam högtid. Åter står familjen där med blommor, men nu till ett smärtsamt farväl. Helena von Zweigbergk berättar ett familjeliv ur allas perspektiv på ett mästerligt sätt. Efteråt känner jag mig sorglig, förtröstansfull och lite mera klok. Så ska bra romaner vara.

Jakob Carlander